

MINDENSZENTEK – HALOTTAK NAPJA

Mindenszentek és Halottak napja az ember életének egyik legfontosabb, egészen soha el nem feledhető valóságára világít rá. *Pilinszky János* félelmes látomása a **Harbach 1944** című versében a halál felé vánszorgó foglyok végeleáthatatlan menetét idézi fel:

„...fogadásukra már készen, / akár egy megnyíló karám, / kaput vadul széttaszítva / sarkig kitárlt a halál”.

Pilinszky a háború és a légerek borzalmát idézi fel. A halálmenet azonban végeleáthatatlanul tart a történelem folyamán. Mindig újak csatlakoznak hozzá, mindig mások tűnnek el belőle. Egyikünk sem maradhat ki a sorból, egyikünk sem szökhet meg belőle, nem térhet más útra, legyen akár kisgyerek, akár fiatal, akár agastyán. A különbség legfőljebb annyi, hogy minél fiatalabb valaki, annál kevésbé érzékeli, hogy hová vezet ez az út: viszonylag sokáig lehet vidáman és önfeledten sétálgatni rajta. Előbb vagy utóbb azonban mindenki rádöbben, hogy útja véget ér. Ahogy az előtte járók mind kihulltak a sorból, úgy fog eltűnni egyszer ő is.

Előrehaladva életünk útján egyre több emberrel találkozunk. Az útitársak különböző, időnként talán változó összetételű

csoportokban haladnak előre. Egyszer csak eltűnik mellőlem valaki, aki hosszú ideje, talán születésem óta életem része volt, mélységes szeretetben. A világom szinte összeomlik, értelmét veszíti nélküle, egész bensőm feljajdul a veszteség fájdalmában.

Ha nincs többé az, akit szeretek, hiánya pótolhatatlan. Az igazi szeretet a személynek abban a mélységében gyökerezik, amelyben mindenki csak ő maga, egyetlen és pótolhatatlan. Szeretteim ha-

lálával szívemnek egy-egy darabja (vagy egésze) is elhal - vagy inkább átkerül a holtak világába.

Életünk során egyre inkább együtt élünk a halottainkkal. A Halottak napja ennek a halálon átívelő szeretetnek az ünnepe. A Mindenszentek ünnepe ezt alapozza meg a feltámadásba vetett hitben. Hisszük, hogy a megholtak is élnek, csak másként: isteniben és teljesebben, mint mi, halandók. A történelem nagy halálmenete nem a pusztulás, hanem a beteljesülés felé tart. Reméljük, hogy a szentek közösségébe jutottak, és hogy közösségben lehetünk velük már most, múltó életünk folyamán is.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

FERENCES VÉRTANÚK

November 4-én az újvidéki Kapisztrán Szent János ferences templomban ünnepélyes szentmise keretében emlékeztek meg két újvidéki ferences vértanú, Körösztös Krizosztom (Pécs, 1909 - Újvidék, 1944) és Kovács Kristóf (Jászberény 1914 – Újvidék 1944) vértanú haláláról és imádkoztak boldoggáavatási ügyük sikeréért.

A 16 órakor kezdődött ünnepség elején Kálmán Peregrin ferences, a boldoggáavatási ügy viceposztulátora és a mátraverebélyi Szentkút őre méltatta a két vértanút kiemelve, hogy ők „nemcsak a fogalom általános értelmében, hanem katolikus értelmezés szerint is vértanúk. Vagyis azok, akiket nem csupán vagy elsősorban nemzeti hovatartozásuk, hanem papságuk miatt, az egyház iránti gyűlöletből öltek meg, aminek lehetőségével tudatosan számoltak, és ezt úgy fogadták, mint Krisztus a keresztet: értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért felajánlva.”

Az ezt követő koncelebrált latin szentmisét Orlando Antonini, belgrádi szentszéki nuncius mutatta be. A szentmisét a Kapisztrán Ferences Ifjúsági Kórus latin miseénekei és népénekek gazdagították. A pápai nagykövet a szimultán magyar és horvát nyelvre fordított olasz nyelvű szentbeszédében a Borromei Szent Károly ünnepére előírt olvasmányok alapján vázolta a jó pásztor jelentőségét a közösségben, rámutatva arra, hogy az újvidéki vértanúk „Krisztushoz az egyetlen és igaz pásztorhoz hasonlóan valójában feláldozták életüket a juhokért.”

Kiemelte, hogy „vértanú testvéreink példájára, nagy bátorságra van szükség, hogy megmaradjunk a hűségben és helyesen él-

jünk szabadságunkkal. Meg kell bocsátanunk is és imádkozni üldözőinkért. A történelem minden korszakában az egyház külön figyelemmel és külön emlékezéssel, különleges szeretettel vette körül azokat, akik „Krisztus nevében” szenvednek. Az egyháznak feladata mind egyetemes, mind helyi szinten, hogy ne feledkezzen meg Isten nagy ügyének ismert tanúiról, és ismeretlen harcosairól. Imádkozzunk, hogy sikeres legyen a boldoggáavatási per, amelyet a magyar ferences rendtartomány indított be Krizosztom és Kristóf atya érdekében.” Rámutatott arra, hogy ma is „ezrével vannak a vértanúk, azaz a hit tanúi, akiket a közönség gyakran mellőz vagy

megfeledeznek róluk, de akik mindennapi meghurcolásoknak vannak kitéve a földrészek különböző tájain. Gyakran csak Isten tud róluk. Gondolunk itt a mindennapi vértanúságra a családi életben, a közösségi és társadalmi életben, a különböző és oly-

kor ellenséges nemzetek együttélésében.” A szentáldozás után a templom Szent Antal mellékápolnájánál Željko Železnjak, a Szent Cirill és Metód horvát ferences rendtartomány tartományfőnöke, amelyhez ma az újvidéki rendház tartozik, leleplezte Körösztös Krizosztom emléktábláját majd elimádkozta horvátul a boldoggáavatási imát, ugyanezt magyar nyelven Kálmán Peregrin végezte, mialatt leleplezte Kovács Kristóf emléktábláját. A táblákat Harmath Károly, az ünnepség szervezője tervezte, míg a kivitelezés Szarvas Sándor újvidéki fafaragó mester szaktudását dicséri. Ezek után a vértanú Krizosztom atya öccse és unokahúga a család nevében, a kecskeméti ferences világi rend tagjai pedig a világi ferencesek nevében koszorút helyeztek el az emlékhelyen.

Magyar Kurir

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

3. rész

Ferenc fiatalága

1187-ben, ötéves korában Ferencet is, mint Assisi minden lakóját nagy vallásos láz keríti hatalmába. Jeruzsálemet Szaladin, egyiptomi szultán elfoglalja. Megrökönyödés, siratóénekek, önvádaskodás, vezelekések, bosszúesküvések, imádások. Éjjel-nappal nyitva vannak a templomok. Szakadatlanul imádkozzák a 79. zsoltárt: „Uram, pogányok törtek be örökségedbe, szent templomodot meggyalázták. Jeruzsálemet romhalmazzá tették. Szolgáid testét prédául vetették az égi madaraknak, híveid húsát a föld vadjainak.”

Ferencben gyermekkorától fogva ég a Jeruzsálem-láz. Később azonban különbözni fog kortársaitól. Keresztes háború helyett missziót hirdet.

Kilencévesen (1190-91) Ferenc nagy kintetésben részesül. Nagyravágyó apja a San Giorgio-i plébániai iskolába küldi. Korának legtöbb embere, még a papok is, írástudatlanok maradnak. Ő azonban tanulhat írni, olvasni, számolni, legalább a műveltség alapelemeire szert tehet. A tankönyv a zsoltároskönyv. Később Ferenc könnyedén szerkeszt majd új zsoltárokat különböző zsoltárokból és elmélkedéseket Jézus kínszenvedéséről. Éppígy képes lesz leveleinek megírására és a költői stílus használatára is. Képzettsége ellenére sem fogja azonban soha elfelejteni, honnan jött. Mindig úgy tekint magára, mint "tudatlanra és tanulatlanra", és követelni fogja, hogy rendje is maradjon közel az egyszerű néphez.

Ferenc 1196-ban nagykorú lesz, valamint a kereskedőcéh tagja. Apja nevében más városokban is vásárolhat keleti anyagokat és árusíthat az üzletben. Könnyelműen és némi pazarlással kezeli apja pénzét. Az meg örül neki, mert így mindenki látja, kicsoda és milyen gazdag a Bernardone család.

Azonban még ebben az évben beavatják Ferencet korának szolgálattevő rendszerébe is. Ettől kezdve tízévenként hűbéresküt kell tennie, és ha szükséges, idegen urakat kell szolgálnia: a németeket, akik éppen Roccában uralkodnak vagy azok ellenfeleit, a pápát (aszerint, hogy ki kormányozza Assisit), vagy éppen a várost, ha az mindkettő igáját lerázta magáról.

Bejáratos lesz a *"Táncosok Társaságába"*, melynek tagjai Assisi utcáit táncolva járják végig, táncolva versengenek a lányokért, világi vagy vallásos témájú táncos színdarabokat adnak elő a tereken; ősszel a bort, Bacchus örömeit, májusban a tavasz és a szerelem újjászületését ünneplik. Ferencet vezető táncossá választják. Mint ilyenek az lesz a feladata, hogy gondoskodjék az ünnepek kellemes és fantáziadús programjáról s gazdag lakomákról. A szabályzat értelmében valakit a számla kiegyenlítésére kell ítélnie. Az egyszerűség kedvéért önmaga fizet. Nem csoda hát, ha éveken keresztül ő marad a csoport vezére.

Egész életére belevésődnek Ferencbe ezek az évek. Többen is bizonyítják, hogy lelkesedésében prédikáció közben is gyakran tánclépéseket tesz, Isten szeretetéről szóló beszédei pedig balladaszerűek. A játék, a színjátás és a költészet mindig fontos marad számára.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Alcalai Szent Didák

(1400 k. - 1463)

Emléknapja: november 13.

Alcalai Szent Didák ünnepén, az apostolok versengéséről olvasunk az evangéliumi részben. „Versengés támadt az apostolok között, hogy ki a nagyobb közülük.” Úgy tűnik az apostolokat sem kímélte meg az emberi hiúság, amikor azt méregetjük, hogy ki a nagyobb, ki a meghatározóbb, vagy rangosabb. Az Úr Jézus a világ uralkodóira hivatkozott, akik az alattvalóikkal éreztetik a hatalmukat. Azonban az ő szándéka az, hogy a keresztények között ez ne így legyen. Meg akarja törni azt a zsarnoki ösztönt, amely minden áron, mások fölé akarja emelni önmagát. Ezért azt, mondja: „aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és aki előljáró, legyen olyan mint a szolga.” Ugyanakkor, azért hogy ne elméleti tanítás legyen csupán, ez amire apostolait oktatta, saját példájára hivatkozott. „Úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál.” Így joggal vár el hasonló magatartást a követőitől.

Assisi Szent Ferenc, mivel az evangéliumot tette meg élete követendő mércéjéül, méltó tanítványnak bizonyult. Életében mindig arra törekedett, hogy mások szolgálatára legyen. Ugyanakkor szigorúan meghagyta, hogy a szerzetbe lépők, mások kisebb testvérei legyenek. Így a ferences rend hivatalos elnevezése is ez lett: a kisebb testvérek rendje.

Szent Didák, a hónap ferences szentje ebben a szolgálatban vált szentté.

Spanyolországban született, 1400 körül. Kezdetben remete életre vállalkozott. Egy kis kápolna mellett imádságban és kézimunkában teltek a mindennapjai. Majd nemsokára jelentkezett a ferences rendbe. 40 éves korában a Kanári-szigetekre ke-

rült, mint misszionárius. Itt hittérítő munkájával tűnt ki. 1450-ben Rómában találjuk, ahol a pestis járvány idején hősi-esen ápolta a betegeket, sokat közülük imájával meg is gyógyított. Spanyolországba visszatérve még 13 évig élt imádságban és az irgalmas szeretet gyakorlásában. Az egyszerű, tanulatlan szerzetes testvér misztikus imádkozó lett. A szentté avatási pápa iratban (bullában) olvassuk róla: „a tudományban nem volt kiváló, ... mégis Isten őt választotta ki, az együgyű szerzetest... Benne megmutatta kegyelmének túlaradó gazdagságát, mert csodálatos életszentsége, valamint példája által soka-

S. Diego d'Alcalá dei Frati Minori
Protettore di Canicattì

kat vezetett az üdvösség útjára, az elvéhdedt világot pedig figyelmeztette, hogy Isten oktalansága bölcsőbb az embereknél és Isten gyöngesége erősebb az embereknél.”

Hosszú szenvedés után, haldokolva a feszületet kézbe fogva így sóhajtott fel: "Ó édes fa, ó édes szegek, ó édes terhet hordozó kereszt, mely egyedül voltál méltó hordozni az egek urát." 1463-ban halt meg.

Az evangéliumi tanítás, a szentek példája bennünket is kötelez. Mennyivel másabb lenne a világ, hogyha nem másban, hanem az imádságban és a jócselekedetekben versengenénk. Akkor a gyermekek, az ifjúság olyan légkörben és környezetben nőne fel, ahol már idejében megtanulnák értékelni a szeretetből vállalt áldozatot. Így a családi élet a szeretetből vállalt szolgálaton, és egymás megbecsülésén alapulna. Mennyivel másabbak lennének az emberi kapcsolatok a munkahelyen, vagy épp a hivatalokban.

Tegyük imádságunk és törekvésünk tárgyává az evangélium életre váltását, egymás szeretetből vállalt szolgálatát, hisz rajtunk is múlik, hogy mennyire keresztény a bennünket körülvevő világ.

P. Bőjte Csaba OFM

A templom misztériuma

17. Tabernákulum

Az apostoli korban a szentmiséből megmaradt átváltoztatott szent kenyeret magukkal vitték a hívek, hogy a betegeket, haldoklókat, később a hitükért bebörtönzötteket megáldoztathassák. Nem másért vitték magukkal, mint amiért a szentmisén magukhoz vették: hogy Jézus Krisztussal valóságosan egyesüljenek.

Amikor a nagy bazilikákban megépültek a baldachinos oltárok, arany, ezüst, vagy elefántcsont galamb lett az Eucharisztia őrzésének helye. A galamb minden bizonytal a Szentlélek jelképeként arra utalt, hogy az Eucharisztia létrejötte a misében a Szentlélek műve, akit a pap az epiklézissel lehív az áldozati adományokra.

Ma, a II. vatikáni zsinat után épült templomokban ismét pastophoriumban őrzik az Oltáriszentséget, mely a szentélyben, központi helyen található.

Az első ezer esztendőben a szentség misén kívüli imádása nem volt jellemző, illetve a betegek, haldoklók áldoztatásához kapcsolódott: ahogy kivették a pastophoriumból, rejtve hordozták az utcán, majd közvetlenül az áldoztatás előtt, a beteg, a haldokló jelenlétében hódoltak előtte. Az ezredfordulótól kezdve jött szokásba az Oltáriszentség meglátogatása. Első adatunk Becket Szent Tamás életéből való. Assisi Szent Ferenc és Szent Klára különösen is előmozdították az Oltáriszentség tiszteletét.

A római egyház végtelen nagy kincse az eucharisztikus jelenlétbe vetett hit és ennek tisztelete, mely évszázadok során, fokozatosan bontakozott ki. Szerves, törés nélküli fejlődésről van szó, melyet igazol,

hogy ebből a tiszteletből vissza lehet menni az apostoli korba, sőt egészen Jézus ki-jelentéséig: „Ez az én testem”, „Ez az én vérem”.

Titokzatos ez a szentségi jelenlét, melynek természetéről nem nagyon tudunk mit mondani, hiszen a feltámadott test tulajdonságait, a jelen világ anyagához való viszonyát sem ismerjük eléggé. Az az egy bizonyos, és ezt kétezer év óta vallja és hirdeti Kelet és Nyugat kereszténysége, hogy ennél közelebb, nagyobb intenzitású és valószínűbb jelenlét nincs a világon. Érzé-

keinket, tapasztalásunkat felülmúlja, csak a hit által megvilágosított értelem ismerheti föl és élvezheti közelségét.

A keresztény templom így válik teljesen Isten házává és a mennyország kapujává. Az ég itt összeér a földdel, az örökkévalóság az idővel, nemcsak szimbolikusan, hanem valóságosan, nem csupán egy-egy pillanatra, hanem szüntelenül az utolsó napig.

Ezer éve már, hogy ott ég az örökmécs a keresztény templom apszisában az Oltáriszentség előtt. Fénye arra hív, hogy látogassuk meg gyakran az eucharisztikus Jézust. A szentséglátogatás a szív tisztaságának, a szüzességnek és a házassági hűségnek s minden más erkölcsi erénynek is forrása, mert hitünket, reményünket és szeretetünket magába az isteni életbe meríti, a szentháromságos örök szeretetáramba kapcsolja. Így lelkünkben is mindennap világítani fog az Úr jelenlétére emlékeztető örökmécses, hogy életünk utolsó napján majd átadja helyét a színről színre látás boldogító, örök világosságának.

P. Barsi Balázs OFM: Mily kedvesek hajlékaid című könyve nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

A Családról

Nemrég egy aranylakodalommal kapcsolatban hangzott el: az ünneplő házaspár sikerének titka az, hogy komolyan vették a házassági esküt, azt, hogy egymást szeretve és szeretetből keltek egybe, hogy minden körülmények között együtt akartak maradni. Tudtak egymásra hagyatkozni, méltó tisztelettel elismerték egymást egyenlő társnak, akivel a kegyelmi életben is osztoztak, és mindvégig azzal a szeretettel fordultak egymás felé, mellyel Krisztus szerette egyházát.

Ma, amikor a házasságoknak több mint a fele alig néhány év után felbomlik, kétségtelen tény, hogy ötven évig együtt maradni önmagában siker. Mégis, egy házaspárt akkor szoktak sikeresnek tekinteni, ha valamit „produkált” élete során, ha eredményeket tud felmutatni, ha a házasságkötéskor kitűzött célokat elérték. De vajon sikeresnek mondhatók-e azok a házások, akik jó módban élnek, nagy, szépen berendezett házban laknak, nyaralójuk is van, szép autóval közlekednek, unokák veszik körül őket, de hiányzik belőlük a derű, elégedetlenek, vagyis nem sikerült egymást boldoggá tenniük?

A házastársi önvizsgálat során hamar kiderül, hogy a szeretet meglétét, hullámvázait és növekedését olyan megnyilvánulásokkal lehet leginkább lemérni, amelyekről mai társadalmunkban már-már alig esik szó: a megbecsüléssel és a tisztelettel. Az emberi méltóság minden ember sajátja, Isten minden embert saját képére és hasonlatosságára teremtett. Minden embernek kijár, hogy becsüljük, elismerjük személy mivoltát. Különös megbecsülés illeti meg azt a földön élő egyetlent személyt, aki nekem elajándékozta magát, és aki engem mint ajándékot elfogad. Az elismerés fokozza a szeretetet, és minél nagyobb

a házastársak kölcsönös szeretete, annál inkább tudják egymás értékeit becsülni, egyre jobban elismerik egymást. A szeretet és a megbecsülés dinamikája segíti őket önmagukra találásukban, a boldogság felé vezető úton.

A házastársak egymás iránti tisztelete arra alapul, hogy állandóan tudatában vannak: fontos vagy nekem, tied az első hely szívében az emberek között, nálam senki nem válthat fel téged. Ebben a tiszteletben fontos helye van a társsal való érzelmi azonosulásnak is: minden ügyed az én szívügyem is. A tiszteletnek számtalan megnyilvánulási formája van, kifejeződik a nyilvánosság előtt például abban, hogy

udvariasan viselkedünk a társunkkal, mindig tiszteletteljesen szólunk hozzá, távollétében sem beszélünk róla lekicsinylően. Otthon, négy szemközt pedig a tisztelet csak fokozódik az intimitás melegével és meghittségével. A szeretet találékony, mindig új és új lehetőséget talál a tisztelet kifejezésére és éreztetésére. Aki tiszteli a

másikat, igyekszik nagyvá tenni, magát pedig kicsivé, a másikat az előtérbe helyezni, maga pedig a háttérbe vonul.

A tisztelet és a szeretet kölcsönhatásban van egymással. Saját életünk számára a szeretett személy pótolhatatlan, ezt egy pillanatra sem felejthetjük el, tiszteletünk az idő folyamán nem laposodhat el és nem válhat magától értetődővé. A szeretett és tisztelt másikat hagyjuk növekedni és soha nem engedjük életünk peremére jutni. Merjünk bátran kicsinyek lenni, hogy házastársunknak biztosíthassuk mindig a főhelyet, nem azért, mert ő ott olyan jól mutat, vagy mert ott „megjátszhatja magát”, hanem mert akárki más csak valaki más lehet, a főhely nálunk mindig csak az övé lehet.

Bíró László püspök, családreferens

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Halottak napján felmerült bennem a kérdés: vajon mindenki üdvözülni fog?

Balázs atya válasza:

Hallgassuk meg, hogyan válaszol az Úr Jézus egy hasonló kérdésre:

Útban Jeruzsálem felé tanított a városokban és a falvakban, ahol csak keresztülment. Valaki megkérdezte tőle: "Uram, kevesen vannak, akik üdvözülni fognak?" Ő így felelt: Igyekeztek bejutni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Mikor fölkel a családátya és bezárja az ajtót, ti akkor kinnmaradtok és zörgetni kezditek az ajtót: Uram, nyisd ki! Erre ő azt feleli: Nem tudom, honnan vagytok. Mire ti bizonykodni kezdtek: Hiszen előtted ettünk és ittunk! A mi utcánkon tanítottál! De ő megismétli: Nem tudom honnét vagytok! Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők! (Lk 13,22-27)

Jézus „válaszának megértése attól függ, hogy képesek vagyunk-e pontosan lefordítani azt a négy görög szót, amely a kérdés után következik. A Szent István Társulat kiadásában megjelent Bibliában ezt olvassuk: „Ezt válaszolta neki.” A Békés-Dalos fordításban meg ez áll: „Ő így felelt.” Mindkettő alapvetően hibás fordítás. A görögben ezt olvassuk szó szerint. „Ezt mondta NEKIK.” Tehát nem „neki” a kérdezőnek. Vagyis nem felet neki a kérdésre, hanem az őt követőknek mondta azt, ami most következik. A görög szót mindenki megérti: „agónidzeszte” – agonizáljatok, haláltusát vívva, szakítva minden bűnnel, megkötöttséggel, MOST lépjétek be a „szűk kapun”. Hová? Az Isten Országába. Az Úr Jézus szerint Isten Országába pedig nem más, mint Ővele, Jézussal életkap-

csolatba lépve (a hit és a bizalom által) az Atyaisten és a közte áramló Szentlélekben részesülni: részesedni az isteni természetből.

Tehát a kérdezőnek nem válaszolt, sőt háttat fordított neki, mert valami olyasmi után tudakozódott, aminek kinyilatkoztatására a megtestesült Isten Fia, Jézus nem kapott felhatalmazást az Atyától.

Hogy háttat fordított a kérdezőnek (ez a mozdulat) kiderül – szintén Lukács evangéliumából -, egy fejezettel korábban:

Útban Jeruzsálem felé tanított a városokban és a falvakban, ahol csak keresztülment. Valaki megkérdezte tőle: "Uram, kevesen vannak, akik üdvözülni fognak?" Ő így felelt: Igyekeztek bejutni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Mikor fölkel a családátya és bezárja az ajtót, ti akkor kinnmaradtok és zörgetni kezditek az ajtót: Uram, nyisd ki! Erre ő azt feleli: Nem tudom, honnan vagytok. Mire ti bizonykodni kezdtek: Hiszen előtted ettünk és ittunk!

A mi utcánkon tanítottál! De ő megismétli: Nem tudom honnét vagytok! Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők! (Lk 12,13-15)

Az Úr Jézus nem kapott felhatalmazást arra sem, hogy falusi bíró legyen, de arra igen, hogy a kapzsiságtól, a mammon imádatától óvjon, mert az megakadályoz abban, hogy az ember közösségre lépjen Istennel (belépjen a „szűk kapun” Isten Országába).

A felszólítás, hogy „agónidzeszte” (vagyis „vívjatok haláltusát”, hogy beléphessetek a szűk kapun az életre), nyilván nem azt jelenti, hogy „törekedjétek”. Töreksem pl. a villamosra felszállni a nagy tömegben, de nem tragédia, ha nem sikerül. De ha a szűk kapun nem megyek be, az tragédia. Az Istennel való kapcsolaton kívül maradni örökre: ez a kárhozat.

folytatás következik!

Ünnepek és emléknapi

November

- 13. Alcalai Szent Didák szerzetes
- 16. Assisi Szent Ágnes szűz
- 19. Árpád-házi Szent Erzsébet
- 28. Marchiai Szent Jakab szerzetes
- 29. Ferences Mindenszentek
- 30. Szent András apostol

December

- 3. Xavéri Szent Ferenc pap
- 6. Szent Miklós püspök
- 7. Szent Ambrus püspök
- 8. Kisboldogasszony
- 13. Szent Lúcia szűz és vértanú

Templomunk hírei

Templomunk hangosítása

Templomunk mostani hangosítási rendszere közel 20 évvel ezelőtt készült el. Az idő eljárt fölötté, és ahogy a kedves testvérek tapasztalják, sok probléma és gond van vele. Szeretnénk megújítani, hogy használható legyen, és a testvérek javát és megértését szolgálja. A munkálatok hamarosan elkezdődnek. Hálásan fogadunk adományokat erre a célra a

72800078-10032684-es

számlaszámra, valamint személyesen átadott adományban is.

Többek kérésére közöljük az alábbi imádságot:

SZENT AMBRUS IMÁDSÁGA

Jóságos Uram, Jézusom, én bűnös lélek semmi érdememre nem támaszkodhatom,

csak a te irgalmadban bizakodhatom és édes asztalodhoz járulni szégyenlek és félek. Mert szívem és testem számtalan bűnnel bemocskoltam, eszemet és nyelvetem eléggé meg nem őriztem. Ezért ó jóságos Istenség, Ó félelmetes Főnség, én szerencsétlen az aggodalmaktól szorongatva az irgalmasság forrásához futok, gyógyulásért hozzád sietek, a te oltalmad alá menekülök: és ahhoz, akit bírámnak el nem viselhetnék, mint üdvözítőmhöz sóhajtok. Előtted, Uram, kitárom sebeimet: szégyenemet felfedem. Tudom, hogy sok és nagy az én vétkem, miattok félek. De irgalmadban remélek, melynek nincs határa. Tekints tehát reám irgalmas tekintettel, Uram, Jézus Krisztus, örök király, Istenember, az emberekért megfeszített. Hallgass meg engem, ki benned bízom: könyörül] meg rajtam nyomorúsággal és bűnökkel elhalmozottan, te ki örökké árasztod a könyörület forrását. Üdvözlégy megváltó Áldozat, ki értem és az egész emberi nemért a keresztfán feláldoztattál. Üdvözlégy drága nemes vér, mely az én megfeszített Uramnak, Jézus Krisztusnak sebeiből kiáradsz és lemosod az, egész világ. bűneit. Ne feledkezzél meg Uram, teremtményeidről, kit szentséges véreddel megváltottál. Bánom, hogy vétkeztem és vágyódom jóvátenni, amit hibáztam.

Vedd el tőlem jóságos Atya, minden gonoszágomat és bűnömet: hogy testbenlélekben megtisztítva méltóan ízlelhessem a szentek szentjét. És engedd meg, hogy testednek és vérednek ájtatos vétele, melyhez méltatlanságom ellenére is járulni akarok, legyen bűneim bocsánata, hibáim tökéletes megtisztítása, a gonosz gondolatok elűzője, a jókívánságok gerjesztője, Neked tetsző cselekedetek hathatós fogantatója és ellenségeimmel szemben testem, lelkem biztos oltalmazója. Ámen.

Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,

Sümege, Szent István tér 7.

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. BARS BALÁZS OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm